

El PSC, a favor de l'ocupació i contra la reforma laboral del PP

Entrevista a J. M. Álvarez, secretari general d'UGT de Catalunya

Entrevista a Miquel Iceta, portaveu de la comissió executiva del PSC

Deu propostes per a l'articulació de la Regió Metropolitana de Barcelona

sumari

3 OPINIÓ CIU i PP, "amigos para siempre"

4-5 ACTUALITAT El compromís amb l'ocupació: més competitivitat i més cohesió social

6-7 MARAGALL Carta Oberta de Pasqual Maragall

8 ACTUALITAT El rechazo a la política del PP volvió a centrar el 1 de mayo

9 CONSELL NACIONAL Montilla: "Denunciarem tots els casos de corrupció de CIU"

12-13 REPORTATGE El PSC exigeix al Govern de CIU millores en la sanitat pública catalana

14-15 MÓN LOCAL La Regió Metropolitana de Barcelona, un territori amb futur

20-21 ENTREVISTA M. Iceta: "Portem massa temps amb CIU i ha arribat l'hora del canvi progressista"

24 ENTREVISTA J.M. Álvarez: "UGT hubiera convocado antes una huelga general"

JUNY 2002
NÚMERO 62PSC
PSC-PSOE

Endavant

És una publicació mensual
d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i

Electoral del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció:

Miquel Àngel Escobar,

Miquel Iceta, Jordi Navarro,

Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García,

Carles Prieto.

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B//1997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00

Fax 93 495 54 26

E-mail endavant@xarxapsc.net

Maragall proposa doblar el pressupost de Cultura

Maragall en l'acte de presentació del compromís amb la cultura

El dimecres 5 de juny es va presentar en el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona el quart dels "17 compromisos per a governar Catalunya al costat de la gent", en concret, el que fa referència a la cultura. Un programa que es sintetitza en tres grans línees d'actuació: crear el Consell de les Arts i la Cultura, desenvolupar el Pla d'Infraestructures Culturals Territorials i doblar el pressupost de Cultura.

L'esmentat Consell estaria constituït per una vintena de membres, elegits pel Parlament de forma consensuada entre personalitats independents de reconeguda solvència professional. Funcionaria de manera autònoma respecte de l'administració, amb la seva pròpia dotació pressupostària, i tindria com a finalitat essencial la de definir les polítiques culturals dels governs.

Respecte a la segona línea d'actuació, la prioritat serà, segons va explicar el propi Maragall, "els equipaments de proximitat en tot el territori, ja que el balanç dels últims vint anys és clarament insuficient en matèria d'infraestructures culturals". En aquest sentit, en pocs mesos el PSC tindrà enllestit un mapa de necessitats, que apos-

tarà, entre d'altres coses, per augmentar el número de biblioteques, de teatres i de centres que puguin acollir els nous creadors.

Respecte a l'increment dels recursos econòmics del Departament, segons va explicar Josep Maria Carbonell, diputat i secretari de Cultura i Audiovisual del PSC, el compromís del futur govern és de disposar de 50.000 milions de pesetes l'any 2005, davant els 25.000 del pressupost de 1999. Això suposa un augment espectacular, i més si tenim en compte les xifres relatives: mentre que la Generalitat només dedica un 1'2% dels seus recursos a cultura, els ajuntaments destinen un 6% i la Diputació de Barcelona el 9% del seu pressupost. ■

Josep Mª Carbonell

CiU i PP, "amigos para siempre"

Aznar i Pujol, "els amants de Palau"

La dependència del Partit Popular i la subordinació política a les exigències de José Maria Aznar per part de Convergència i Unió està coneixent nivells desconeguts en altres etapes recents. Els vots dels diputats de CiU al Congrés, encapçalats per Xavier Trias, s'han sumat als de la majoria absoluta del PP en tots els debats parlamentaris importants. Han estat especialment significatius quan no han volgut deixar sols els populars en lleis tant contestades socialment com el Pla Hidrològic, la llei d'Universitats o l'anomenada "Llei de qualitat de l'ensenyament". Convergència i Unió també ha acompanyat els conservadors a l'hora de descartar qualsevol implicació política en el cas de l'estafa financera Gescartera i totes dues formacions s'han ajudat mútuament a evitar comissions d'investigacions que poguessin incomodar els respectius governs, com els casos del BBVA o el cas Turisme de Catalunya.

Un dels principals actors d'aquest estret lligam és el portaveu de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, Xavier Trias. Amb ell s'ha incrementat la col·laboració de CiU amb el Govern d'Aznar, malgrat la majoria absoluta del PP en la present

legislatura, que faria innecessària la seva ajuda parlamentària. Trias és l'home que va ser rebut amb grans aplaudiments en l'últim congrés del Partit Popular el mes de gener d'aquest any, i que no va amagar en un primer moment la seva disposició favorable a entrar en un govern del PP, segons l'oferiment del mateix Aznar. Pujol i Mas van desautoritzar públicament aquesta posició de Trias, de la mateixa manera que van forçar-lo a ser el candidat de CiU en les properes eleccions municipals a Barcelona, tot i que ell es va resistir -amb declaracions públiques incloses- fins a l'últim moment.

El fet és, en qualsevol cas, que l'aliança tàctica entre uns i altres és ferma com, recentment s'han encarregat de segellar personalment Artur Mas i Josep Antoni Duran Lleida, amb el responsable del PP català Alberto Fernández Díaz, reunits tots ells al Palau de la Generalitat.

Al marge de polèmiques puntuals destinades als mitjans de comunicació, convergents i populars mantenen i es mostren disposats a seguir mantenint la sintonia en les votacions. És el preu dels populars per mantenir l'estabilitat del govern de la Generalitat, encara que això signifiqui que Convergència i Unió hagi de traspasar la barrera del patetisme. Això ha fet, per exemple, que el grup encapçalat per Xavier Trias hagi votat en contra d'iniciatives parlamentàries socialistes relatives a la seguretat ciutadana a Barcelona i la seva àrea metropolitana i a la manca d'efectius policials a Catalunya. Al Parlament català, CiU va arribar a l'extrem de votar en contra d'una reivindicació pròpia com era l'assumpció per part del Govern de la Generalitat del comandament de totes forces policials que actuen a Catalunya. Quan els grups parlamentaris d'esquerra van defensar una proposta en aquest sentit, els diputats convergents van sumar-se al no del Partit Popular.

La necessitat que té Convergència i Unió de no incomodar el PP en les grans qüestions que el govern Aznar considera essencials o innegociables té altres exemples, com els retards en els treballs de la comissió del Parlament sobre l'autogovern, una estratègia que convé a ambdues parts. Al Partit Popular, que encara no ha designat oficialment candidat per a les properes eleccions autonòmiques, li interessa mantenir el govern de Convergència i Unió i fins i tot apostar indirectament per Artur Mas, davant dels seus veritables adversaris polítics, que són el PSC i Pasqual Maragall.

"Xavier Trias és el polític de Convergència i Unió que més cops ha pactat amb el Partit Popular"

J. Álvarez

El compromís amb l'ocupació: més competitivitat i més cohesió social

Pasqual Maragall va presentar el dilluns 29 d'abril a l'Auditori de Cornellà de Llobregat els eixos de la política d'ocupació del PSC, que té com a fita principal la creació de 418.000 nous llocs de treball en un horitzó de vuit anys. Amb aquesta xifra s'arribaria a una taxa d'ocupació del 70% de la població activa, que ens homologaria als objectius de plena ocupació fixats per la Unió Europea.

Pasqual Maragall a l'acte de presentació dels compromisos d'ocupació

Maragall va assenyalar davant els més de 500 assistents que van omplir l'auditori, que la plena ocupació i la cohesió social són dos objectius assolibles i complementaris. Un cop garantides les necessitats socials bàsiques de tothom, i un cop garantida també la compatibilitat entre la vida laboral i familiar mitjançant les mesures previstes en els compromisos amb la gent gran i les famílies, és possible ajudar la gent a "accedir, mantenir i millorar el seu lloc de treball". En aquest sentit, i tal com va explicar el Conseller de Treball del Govern Alternatiu, Josep Maria Rañé, el programa del compromís amb l'ocupació és un document realista i amb mesures concretes: destinar 600 milions d'euros en cinc anys per tal de formar 250.000 persones aturades; fomentar l'esperit emprenedor i l'autoocupació ajudant a l'aparició de 25.000 nous emprenedors i 100.000 nous llocs de treball

Els socialistes creiem que la plena ocupació i la cohesió social són dos objectius assolibles i complementaris

en cinc anys; dotar els serveis públics d'ocupació de professionals experts en orientació professional; o, prendre mesures per aconseguir les 35 hores setmanals. Totes aquestes propostes, i moltes més, es sintetitzen en tres grans eixos: millorar l'ocupabilitat de les persones consolidant un sistema de formació al llarg de la vida, crear més ocupació i de més qualitat, i aconseguir una societat i un treball sense dualització. Per fer tot això, no es tracta tant de disposar de molts més recursos (la transferència de competències en matèria ocupacional és complerta), sinó d'administrar-los correctament.

Com va explicar el primer secretari del PSC, José Montilla, en la presentació de l'acte, davant aquesta nova estratègia ocupacional per a Catalunya tenim, malauradament, la pràctica política de

José Montilla

la dreta contra els treballadors i les treballadores: manca d'estratègia econòmica, passivitat i connivència amb crisis tan greus com les de Lear o Fontaneda, o l'agressió brutal contra els drets socials que suposa la reforma de les prestacions per atur.

A més dels parlaments de Pasqual Maragall, José Montilla i Josep Maria Rañé, l'acte també va comptar amb les

intervencions de Ciriaco Hidalgo, en representació de la UGT, de Joan Carles Gallego, de CC.OO., i de David Garrofer, membre de la junta de la patronal terrassenca Cecot. Entre els assistents hi era el Secretari General de la UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez, així com representants d'Unió de Pagesos, Foment del Treball, Pimec-Sefes, i del món universitari i cooperatiu.

MÉS DE 400.000 NOVES OCUPACIONS ABANS DEL 2010

OBJECTIU: LA PLENA OCUPACIÓ ESTABLE I DE QUALITAT

Primer eix: formar pel canvi. Millorar l'ocupabilitat de les persones consolidant un sistema de formació al llarg de la vida.

1. L'orientació professional, una missió també de l'educació.
2. La formació en les noves tecnologies i les llengües: una formació preventiva per a la vida i el treball.
3. Millorar el nivell de formació ocupacional de la població activa.
4. Una formació al llarg de la vida pensada per a les persones i les empreses.

Segon eix: creació de més ocupació i de més qualitat.

1. Fomentar l'esperit d'emprenedor i l'autocupació.
2. Fomentar l'activitat en sectors econòmics emergents amb capacitat d'atendre necessitats no cobertes o

cobertes insuficientment.

3. Una nova fiscalitat del treball.
4. Jornades laborals de 35 hores setmanals: 1.600 hores/any.
5. Potenciar la contractació a temps parcial, fixa i amb igualtat de drets.
6. Eliminació de les hores extra amb retribució econòmica.
7. Noves vies de progrés per millorar la qualitat de les relacions laborals.
8. Una nova estratègia de salut i seguretat laboral.

Tercer eix: una societat i un treball sense dualització.

1. Establir el "compromís individual per a l'accés al treball".
2. El jovent com a prioritat d'inserció laboral.
3. Lluita decidida contra l'atur de llarga durada.
4. Aprofitar els sabers i l'experiència de les persones grans.
5. Aprofitar les capacitats, les competències i els sabers dels immi-

grants.

6. Afavorir la conciliació entre la vida familiar i la vida professional.
7. Evitar la discriminació laboral per raó de gènere.
8. Evitar la discriminació laboral per raó de condició.

José Maria Rañé

El PSC diu no a la reforma laboral del PP

La reforma laboral que ens vol imposar Aznar és la mostra més clara del model econòmic que, a cop de decret, el govern del PP -amb la complicitat de CiU- vol establir. PP i CiU, la dreta al cap i a la fi, pretenen que el desenvolupament es faci a càrrec de salaris més baixos, d'ocupació precària i de la contínua i constant retallada de polítiques socials. Tenim un govern que posa al país a la cua d'Europa en inversions en política social; un govern que retalla els drets de treballadors i treballadores, els dels aturats i les aturades; un govern que carrega de raó els que convoquen la vaga. Tenim un govern que vol que acomiadar un treballador surti encara més barat; un govern que vol restringir l'accés a les prestacions; un govern que pretén deixar sense protecció els treballadors agraris d'Andalusia i

Extremadura. Els socialistes no volíem la vaga, però el govern d'Aznar i la complicitat de Pujol carreguen de raó els que la convoquen, i els socialistes només podem estar al costat dels treballadors i les treballadores i frontalment oposats a una reforma injusta, ineficaç i antisocial.

Els sindicats van convocar la vaga després de reclamar diàleg amb insistència. La reforma del PP no estava al seu programa electoral ni respon a les necessitats financeres de l'INEM, que té superàvit. La reforma del PP només respon al model econòmic ultraliberal que vol imposar-nos Aznar, el model de la desregulació total del mercat laboral, el que privatitza fins i tot les privatitzacions, que retalla drets laborals i prestacions socials.

Carta oberta de Pasqual Maragall

"Cada afiliat i amic ha de ser un altaveu del canvi."

Companyes i companys,

Les dues properes eleccions a Catalunya esdevenen decisives en el panorama polític a casa nostra, però també a tot Espanya. A Catalunya tot està a punt per un canvi de govern i pràcticament de règim, que no serà traumàtic sinó tranquil. Obrirem les portes perquè hi passi l'aire fresc de la renovació política, de l'honestedat i de la legítima ambició de millora dels catalans.

Conduïrem les dues campanyes del 2003 - municipals i autonòmiques - com una sola. Serà un sprint llarg que ens portarà a la victòria. I som conscients que una victòria clara a Catalunya obre les portes a una elecció molt renyida a tot Espanya la primavera del 2004 en la que res no es pot descartar. En aquests moments, just abans de començar l'estiu i d'encetar un període pre-electoral que serà llarg i dur, vull compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la situació política a partir de d'assumptes que ens preocupen a tots, com la immigració, la Llei de Partits, la Llei Financera, l'economia, la seguretat, l'autogovern, el "decretazo" i el pacte PP-CiU.

Immigració

La dreta ha descobert que com més immigrants més pugen els seus vots. La dreta ha descobert a Europa que com més immigrants més baixen els salaris. Em pregunto: Quin interès té la dreta? Que vinguin més immigrants! Quin interès té la dreta en controlar les fronteres? Cap! Quin interès té el govern del PP. en arribar a acords amb el Marroc? Cap! Quin interès té en millorar els barris que reben immigrants? Cap!

"Expliquem la nostra alternativa i també denunciem allò que no va del govern de CiU i per què no va"

Quan es controlaran de debò les fronteres?

1 Quan a Espanya hi hagi un govern progressista que arribi a un acord amb el Marroc i Algèria.

2 Quan la Unió Europea tingui

recursos i competències per a vigilar les fronteres de la Unió, tal com ha proposat el President de la Comissió Romano Prodi

Què és més important, Gibraltar o la immigració? La immigració. A què es dedica Josep Piqué, al Marroc i a la immigració o a Gibraltar? A Gibraltar. A què es dedica el President de torn del Consell Europeu, J M Aznar? A escriure la lletra de la Marxa Reial. Quina posició tindrà el govern socialista respecte als immigrants? Que han de venir amb papers i en la quantitat convenient pel país. Quina serà l'actitud del govern socialista amb els immigrants que ja són aquí?

- 1 Tractar que regularitzin la seva situació, empadronant els immigrants amb un codi clar de drets i deures
- 2 Evitar la creació de barris ghettos.
- 3 Evitar que la seva ocupació en condicions indignes incideixi negativament sobre els salaris dels treballadors d'aquí
- 4 Evitar la concentració dels seus fills en determinades escoles públiques

Que fan fins ara el govern central i autonòmic? Culpabilitzar els ajuntaments i equiparar el concepte d'immigrant amb el de delinqüent. Fer declaracions, com les del Ministre Rajoy, assenyalant que el 80% dels delictes son comesos per immigrants, donant a entendre que el 80% dels immigrants son delinqüents. S'ha de parlar menys i actuar més. Nosaltres així ho farem.

Llei de Partits

El PSOE ha aconseguit una llei que situa la iniciativa d'il·legalitzar els partits que recolzen el terrorisme en mans del govern i el Congrés dels Diputats però deixa la decisió en mans de la justícia. L'esmena més important aconseguida pel PSOE és la que especifica que no es pot il·legalitzar un partit que defensi democràticament i pacíficament la modificació del marc institucional (Monarquia, Constitució, Estatuts).

No obstant, és dubtós que aquesta llei pugui produir resultats diferents dels que es poden obtenir amb les lleis actuals i el codi penal, així com resultats policials com els que s'estan obtenint ja ara. També es dubtós que amb aquesta llei es pugui impedir la presència de candidats de Batasuna a les eleccions i que aquests tinguin un càstig electoral.

El recent auto del Tribunal Suprem sobre el cas Otegi aixeca dubtes en dos sentits: 1) Les lleis actuals no són suficients per a criminalitzar actes reprovables 2) Tampoc la nova llei seria útil per al mateix. Però per altra banda, la llei de partits cobreix nominalment amb més força els drets de les persones amenaçades i dels regidors bascos en particular, en portes d'unes eleccions municipals. I respon a la necessitat de suplir la falta de reflexos i de lleialtat del nacionalisme basc en la superació del clima de temor i terror creat per Eta i recolzat per Batasuna.

Llei financera

Estem assistint a una desvergonyida invasió de l'esfera econòmica i mediàtica per part del govern popular. Els objectius semblen ser els centres de poder econòmic bascos i catalans. En petita escala, a Catalunya assistim als esforços d'un govern de CiU sense esma (que renuncia a les seves competències i esdevé cada cop més incompetent) per tal de dominar els mitjans de comunicació públics, influir en els privats i posicionar-se confortablement en els centres financers i empresarials. Estarem atents a que aquests dos processos, central i català, no conflueixin en una aliança destinada a perpetuar el domini de la dreta.

L'economia

Els preus es disparen cap a una inflació de més del 3% anual i l'economia creix més lentament. El cas de l'empresa Lear apunta a un horitzó de problemes en alguns sectors tocats per la perspectiva de l'ampliació a l'Est de l'UE. Els signes internacionals son incerts. Creix la productivitat nord-americana però la Reserva Federal no és optimista. El nombre de fallides és superior a la de la crisi dels anys 70. La ocupació creix a Alemanya però les expectatives empresarials han caigut.

S'anuncien reestructuracions importants en les grans empreses energètiques, de telecomunicacions i financeres. Els treballadors veuen retallat

llur poder adquisitiu. L'anunci de retalls en les prestacions socials condueix a un diàleg social endurit. Nosaltres estarem al costat dels treballadors en la línia de fer compatible flexibilitat i seguretat en la ocupació, tal com estableix la Unió Europea.

Seguretat

El govern català ha fracassat en seguretat. El model progressiu de substitució de la policia nacional i la guàrdia civil fa aigües per tots cantons. No és que els mossos ho facin malament, encara que els falta experiència, com és lògic. Qui ho ha fet malament és el govern en no preveure que un període tan llarg de relleu i una actitud tan tancada a la incorporació dels efectius existents en el nou cos autonòmic de seguretat havia de produir els efectes que s'estan comprovant: els nous efectius no arriben i els altres ja han marxat; la demanda de trasllats a altres comunitats autònomes no permet mantenir un mínim eficaç d'agents, i el que és pitjor, tampoc de quadres. Quan governem, unificarem el comandament de tots els cossos de seguretat. Incorporarem els efectius avui existents a Catalunya i escurçarem d'aquesta manera el desafortunat període transitori que estem vivint.

Autogovern

Hem deixat en evidència el posat sobiranista de CiU proposant amb els partits d'esquerres una millora certa de l'autogovern que el nacionalisme conservador tot sol no pot aconseguir. Tan es així que s'havia oblidat de proposar cap millora. Creiem sincerament que la conjunció de totes les forces polítiques catalanes pot fer les coses més fàcils en el futur, tal com va succeir en el passat. Tarradellas n'era l'exponent més cabal.

La conjunció es produirà. Però es produirà després del canvi de govern a Catalunya. El panorama polític general canviarà substancialment dintre de 24 mesos si aquí es produeix la victòria ampla que desitgem. Nosaltres no ens tancarem als grans acords sobre l'autogovern i els grans temes de la política catalana que hem proposat des de l'inici de la legislatura al Parlament, tot i que Pujol i Mas els han sabotejat sistemàticament, com en els casos de la ordenació del territori, de la Corporació Catalana de RTV i del pacte per a la immigració que ja vam proposar a Manlleu l'octubre del 2000.

El "decretazo"

La reforma laboral del PP sembla obeir a les directrius europees acordades a Lisboa i a Barcelona: flexibilitzar i assegurar alhora l'ocupació. Però en realitat només la fa més precària. I deixa sense cobertura els que més ho necessiten. A Europa hi ha menys treball temporal i més treball a temps parcial, cosa que afavoreix el treball de les dones i dels joves. Aquí el treball a temps parcial quasi no existeix i la temporalitat domina. La cobertura de l'atur és baixa i els serveis socials que permeten una més gran incorporació de la dona al mercat laboral (guarderies, incentius econòmics a la natalitat, infància i joventut i serveis a domicili o a prop de casa per a la gent gran) són pràcticament inexistents. Les nostres tres primeres propostes en aquest terreny, en el marc dels 17 compromisos adquirits en el debat de la moció de censura, han obert el debat i han mogut a la dreta a prometre "l'oro i el moro (la dreta s'hi ha vist obligada per les nostres propostes) i a avançar pel camí de la compatibilitat entre treball i família.

Europa diu que flexibilitat i seguretat en l'ocupació han d'anar lligades. Nosaltres també ho creiem. Els sindicats han fet la primera vaga general contra el govern del PP. Jordi Pujol, esdevingut cada cop més un comentarista de la política, ha recordat que el PP va recolzar la vaga

general de 1988 contra el govern del PSOE. Nosaltres no hem atiat la vaga. Vam entendre les seves causes i ens oposem al Decret Llei, al "decretazo" que s'ha utilitzat per a introduir la nova política laboral del govern del PP. L'arrogància de la dreta governant és infinita: ha arribat a aquell punt, que ja coneixíem aquí a Catalunya, en què manar a qual-sevol preu es converteix en substitut de governar. Si cola, cola. Però si la gent ho percep i reacciona, és el principi de la fi dels governs actuals.

Pacte CiU - PP

La confluència d'interessos polítics entre els nacionalismes espanyol i català està assolint cotes inusuals i priva Catalunya de la necessària llibertat d'acció en la defensa dels interessos propis i en la proposta d'una evolució assenyada però decidida de l'escenari polític espanyol. Davant la perspectiva d'una derrota política a Catalunya en les properes eleccions municipals i autonòmiques, les dues dretes malden per conjuminar llurs interessos. La immigració, després de les eleccions franceses i holandeses, es converteix en el seu darrer i desesperat recurs. No és estrany doncs que assistim a l'espectacle de la ineficàcia governamental barrejada amb demagògia.

Aznar ha administrat amb habilitat l'entrada en el darrer bienni del seu mandat i la presidència europea, encara que els resultats efectius siguin migrats. Es dubtós que Aznar

accepti finalment el perfil baix en política catalana que li supliquen els nostres nacionalistes. La oferta d'entrada en el govern espanyol (i d'entrada del PP en el català) és una autèntica OPA o intent

de compra del favor i la simpatia d'una part de l'empresariat català. I assenyalava una perspectiva que la nostra victòria ha de desbaratar.

CiU opta per una política de no enfrontament amb el PP i d'elogis mutus, quan fa tan sols un any s'esperava un enduriment de relacions en la part final del mandat autonòmic. Només CiU pretén aparentment que l'escenari polític espanyol sigui irrellevant a Catalunya i que els catalans tant se'ls doni el PP com el PSOE. Els catalans han votat majoritàriament socialista en les darreres quatre conteses electorals: municipals, europees, autonòmiques i generals.

Per acabar. Com us deia al principi, tornant de l'estiu entrarem en l'any de les decisions. En els propers mesos veurem noves passes de la costósíssima campanya pre-electoral de CiU i del seu govern, que de fet està ja en mans del candidat nacionalista a governant. No és moment de perdre el temps. És el moment de preparar seriosament els canvis que li calen a Catalunya. Hem d'explicar la nostra alternativa i també denunciar allò que no va del govern de CiU i per què no va.

I si tot va com ha d'anar, posarem en marxa el nostre programa tan bon punt entrem en el govern de la Generalitat el novembre de l'any que ve. Nosaltres, companyes i companys, no disposem dels mitjans econòmics i mediàtics que té CiU per fer grans campanyes de publicitat, però tenim la força, les ganes i la il·lusió de tots els partidaris d'un canvi a Catalunya. A partir d'ara, cada afiliat i amic ha de ser un altaveu. Un altaveu pel canvi.

Compto amb vosaltres

P. Maragall

"Tender puentes. PSOE y mundo cristiano"

La relación dialéctica entre socialismo y cristianismo quedó de manifiesto en el acto de presentación en Barcelona del libro "Tender puentes. PSOE y mundo cristiano", que tuvo lugar el miércoles 24 de abril en la Fundación Cidob. En el interesante coloquio intervinieron -además de los editores, los socialistas vascos Ramón Jáuregui y Carlos García de Andoin-, el Primer Secretario del PSC, José Montilla, el Secretario de Cultura y Audiovisual del PSC, Josep M. Carbonell, y Monseñor Joan Carrera, obispo auxiliar de BCN.

Conferencia Nacional de Economía Social en la sede central

La Comisión de Economía Social celebró su Conferencia Nacional el sábado 13 de abril. La jornada, presentada por el delegado nacional, Josep Estalella, y clausurada por Joan Ferran, debatió sobre "La ley catalana de cooperativas" y sobre "Medidas de fomento de la ocupación en las empresas de economía social". Josep Maria Rañé y el catedrático Eduardo Rojo actuaron como ponentes.

"Els drets de les dones són drets humans"

Tarragona acogió el domingo 28 de abril el acto de presentación de la citada campaña que, organizada por el PSC, pretende concienciar a la sociedad sobre el gran reto que tienen las mujeres de Afganistán para hacer valer sus derechos.

El rechazo a la política del PP volvió a centrar el 1 de mayo

Manifestación del Primero de Mayo

La brutal agresión a los derechos de los trabajadores que supone la reforma del seguro de desempleo impuesta por el gobierno del PP fue el eje reivindicativo del Primero de Mayo, Día Internacional de los Trabajadores. José Montilla, Joan Rangel, Miquel Iceta, Josep Maria Rañé i Joan Ferran, entre otros dirigentes del PSC, asistieron a la especialmente concurrida manifestación que tuvo lugar en Barcelona. Posteriormente, participaron en la ya tradicional "arrossada" que organiza la UGT de Catalunya en el Moll de la Fusta. La víspera del Día Internacional del

Trabajo tuvo lugar la entrega, en esta ocasión en la sede del Colegio de Abogados de Barcelona, de los premios Primero de Mayo, otorgados por la Fundació Rafael Campalans y la Fundació Josep Comaposada, vinculadas respectivamente al PSC y a la UGT de Catalunya. El acto fue presidido por el Primer Secretario del PSC, José Montilla, y por el Secretario General de UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez. Montilla entregó el premio al Pensamiento "Ernest Lluch" al filósofo José Antonio Marina, por su dedicación a elaborar una teoría de la inteligencia humana.

Important presència de dirigents del PSC a la Feria de Abril

García Prieto, Montilla, Rangel i Joan Ferran

José Montilla, va presidir el dinar que el Partit ofereix als representants de les entitats de cultura popular i tradicional a la Feria de Abril. També van assistir el secretari d'Organització i Finances, Joan

Rangel, i el portaveu del grup parlamentari, Joaquim Nadal, J M Sala, entre d'altres dirigents. El divendres 3 de maig a la nit, Pasqual Maragall, José Montilla i Carme Chacón van visitar la Feria.

José Montilla: "Denunciarem tots els casos de corrupció del govern de CiU"

Tant Pasqual Maragall com José Montilla van assenyalar amb ocasió del darrer Consell Nacional les coincidències estratègiques cada vegada més estretes entre el PP i CiU. A més, tots dos partits suspensen com a govern en dues qüestions de capital interès: d'una banda, la seguretat ciutadana, d'altra, la regulació del fenomen immigratori.

José Montilla durant la seva intervenció

Repasant l'actualitat en la presentació de l'informe polític, Montilla va qualificar de "resultat mediocre" la presidència espanyola de la UE, una oportunitat desaprovechada per avançar cap a una Europa més democràtica, més participativa, més social i més solidària, que és la Europa que volem els socialistes. El primer secretari del PSC va fer patent també el rebuig socialista a la retallada del subsidi d'atur així com a la mal anomenada Llei de qualitat de l'ensenyament, la qual "no només no acabarà

José Montilla va fer patent el rebuig socialista a la retallada del subsidi d'atur i a la Llei de qualitat

amb el fracàs escolar, sinó que debilitarà l'escola pública i atemptarà contra la igualtat d'oportunitats", segons va afirmar.

Després de denunciar la responsabilitat de la dreta governant en la no solució de problemes tan greus com el de la inseguretat ciutadana, va rebutjar tanmateix l'assimilació entre delinqüència i immigració, tot fent una crida per arribar a un pacte polític sobre la qüestió. Aquest acord hauria de garantir la integració dels nousvinguts, però deixant clar que una política de portes

obertes no es una opció progressista. Recordant la permanent submissió de CiU al PP, Montilla va assegurar que "denunciarem tots els casos de corrupció de CiU, tot i que -a diferència d'altres- l'eix del nostre projecte és l'alternativa progressista per Catalunya". Maragall va iniciar la seva intervenció davant el plenari del Consell Nacional, constatant el fet que "CiU ha acceptat l'assegurança de vida a curt termini que li ofereix el PP". En aquest sentit, segons va dir, cada vegada és més clar que "Aznar és el president de CiU a Espanya i Mas és el candidat del PP a Catalunya". Però l'estratègia de la dreta espanyola va molt més enllà, amb el debat sobre l'entrada de CiU al govern central, Aznar ha fet una "OPA" a CiU, vol comprar els vots de CiU a Catalunya per ser el gran partit de la dreta catalana i conquerir un territori electoral fins ara esquerp als seus interessos.

Per això, la millor manera d'aturar l'embranchida a Espanya d'una dreta que ha lligat poder polític amb poder econòmic és "guanyar per un ampli marge" les properes eleccions al Parlament. En paraules de Maragall, a Catalunya tenim el repte de substituir "un govern de partit -el de CiU-, per un partit de govern", per un partit de

país, com és el PSC, un partit que "escolta la gent, que vol una Catalunya ambiciosa, que sigui líder a Espanya i model a Europa" i que arribi a acords sobre els grans temes que preocupen la gent. Una d'aquestes qüestions, com diem, és la creixent sensació d'inseguretat ciutadana. Maragall va atribuir la culpa d'aquest fenomen als governs del PP i de CiU i va recordar quina és la proposta dels socialistes catalans en matèria de seguretat pública: comandament únic policial, desplegament més accelerat dels Mossos, incorporació a aquest Cos de tots els policies que vulguin dels que hi ha en actiu a Catalunya, justícia ràpida i barris tranquils i segurs.

Las sospechas de irregularidades se multiplican en el Govern de CiU

El govern de CiU ha dejado de representar los intereses de la gente y del territorio por agotamiento, por falta de proyecto y de ambición, y se muestra especialmente ocupado y preocupado en defender los intereses particulares. Unos intereses que últimamente se están confundiendo con demasiada frecuencia con los intereses familiares de personas estrechamente vinculadas a consellers y al mismo presidente Pujol.

Antoni Subirà está relacionado con el caso Turisme

Precisamente en círculos empresariales, a los hijos de Jordi Pujol se les llama coloquialmente "los tanto por ciento", para referirse al porcentaje del pastel de contratos y negocios vinculados con la Generalitat o con empresas dependientes de la administración autonómica que tienen adjudicado por el sólo hecho de llevar en el DNI los apellidos Pujol Ferrusola. Los medios de comunicación se hacen eco de presuntos escándalos de corrupción que afectan al Govern y, particularmente a los hijos de Jordi Pujol, unos casos política y éticamente reprobables. Pujol, en actitud victimitista, se ha limitado a manifestar que padece una persecución política y mediática desde hace 22 años.

Los medios se hacen eco de presuntos escándalos que afectan a CiU y, particularmente, a los hijos de Pujol

Josep Pujol Ferrusola, hijo del Presidente del Govern de la Generalitat, ha sido asesor de la empresa Lear Corporation de Cervera en el conflicto en relación al expediente de regulación de empleo de esta multinacional de cableado para coches. Y no sólo ha sido éste el miembro de la familia implicado en el asunto, sino un total de cuatro personas con estrechos vínculos familiares han estado relacionados con las gestiones en Lear, sea de un lado o del otro de la mesa. También, el Conseller d'Indústria de la Generalitat, Antoni Subirà, casado con una prima de Pujol, y el

secretari general del mismo Departament d'Indústria, Oriol Pujol Ferrusola, han sido los encargados de buscar alternativas para reindustrializar las comarcas de Lleida después del anuncio del cierre de Lear

Oriol Pujol Ferrusola, también hijo de Pujol, encabeza en calidad de secretari general el Departament d'Indústria, que ha avalado un préstamo de 1,5 millones de euros (250 millones de pesetas) a Giturística, una empresa turística privada, después de conocer dos informes encargados por este Departament y realizados por la consultora Europraxis, fundada por Josep Pujol Ferrusola.

La lista de irregularidades se amplía con el llamado "caso Treball" de subvenciones públicas vinculadas a familiares de UDC o el "caso Pallerols" por la financiación de Unió Democràtica de Catalunya y el "caso Olé", de la Fundació Catalana per a la Recerca. Son diversos casos de mala gestión que demuestran el agotamiento de un proyecto de gobierno y la incapacidad de reaccionar frente a fraudes, abusos de poder y fanatismo por el control de negocios y movimientos empresariales. Jordi

La opinión pública tiene a Duran y Pujol bajo sospecha

Pujol dice que son calumnias y tilda a los responsables de las acusaciones de "grandes ineptos", para añadir que es del todo legal que sus hijos trabajen para la Generalitat siempre y cuando se celebren los correspondientes concursos públicos de adjudicación de los trabajos. Una disertación del President que ilustra otra vez la expresión de "los tanto por ciento". El compromiso del Partit dels Socialistes de Catalunya para gobernar Catalunya remarca, entre otras cosas, la eficacia y la transparencia, dos aspectos que Jordi Pujol parece haber olvidado en los 22 años que lleva gobernando.

El PSC-CpC, respondiendo a su principal función de controlar al gobierno, ha pedido al Parlament que el Govern aporte toda la información necesaria para aclarar todas y cada una de las supuestas irregularidades que están quedando al descubierto. Por eso, la oposición parlamentaria ha solicitado la creación de comisiones de investigación, que CiU con el apoyo del PP se ha negado reiteradamente a crear, hasta el punto que, en lo que llevamos de legislatura, han sido seis las comisiones de investigación que no han podido iniciar la tarea de supervisión de la gestión autonómica en el marco del

Parlament de Catalunya: Lear, Pallerols, Treball, Turisme, Olé y Fecsa, y también está pendiente de investigar la implantación de alguna gran superficie comercial. Frente a la negativa de CiU y PP a crear comisiones de investigación, todo acaba con los debates monográficos en el Parlament para evitar al máximo la reprobación del Conseller de turno.

Así, se está provocando que la función de investigar los escándalos políticos del Govern recaiga en la prensa y los juzgados. Frente a esta situación, el grupo parlamentario socialista, con el apoyo del resto de los partidos de izquierdas, ha querido reformar el reglamento del Parlament para hacer posible la creación de una comisión de investigación a propuesta de dos o más grupos parlamentarios, y que no sea una mayoría simple del arco parlamentario, como hasta ahora. Y, una vez más, la mayoría simple que configuran CiU y PP ha conseguido que esta propuesta de reforma no tenga la luz verde.

Siete casos bajo sospecha

1. Lear. Dos hijos de Jordi Pujol están implicados en un caso de posible tráfico de influencias: Oriol Pujol Ferrusola, secretari general d'Indústria, que ha de garantizar los derechos de los trabajadores de la empresa Lear en la crisis de esta factoría de Cervera, y Josep Pujol Ferrusola, cofundador i directivo del gabinete Europraxis, que asesora a la misma multinacional norteamericana para preservar los intereses de los empresarios frente a los 1.280 trabajadores en el proceso de cierre de la empresa.

Además, también juega un papel destacado el Conseller d'Indústria, Antoni Subirà -casado con una prima de Jordi Pujol-, porque el caso depende directamente de su consellería. También se ha sabido que el mismo gabinete consultor en comunicación que utiliza Artur Mas, Tinkle Consultants, ha asesorado a Lear. También, el portavoz de Lear en las negociaciones, Agustí Farré, fue con el exconseller Max Cahner director general de Mitjans de Comunicació de la Generalitat. ¿Oriol Pujol Ferrusola conocía las intenciones de la empresa de cerrar la factoría?

2. Pallerols. Diversos casos de posible fraude en las subvenciones del Departament de Treball que podrían haber supuesto una financiación ilegal de Unió Democràtica de Catalunya, socio de Pujol en el gobierno. A pesar de que el PP había anunciado que daría su apoyo a una comisión de investigación si había indicios de irregularidades, el mes de enero volvió a ayudar a CiU impidiendo su creación. Una vez más, los grupos de izquierdas se quedaron solos, sin poder investigar si Josep Sánchez Ilibre, diputado y hombre de confianza de Josep Duran i Lleida (ex-Conseller de Governació i Relacions Institucionals y líder de UDC) y Vicenç Gavalrà (hermano de Lluís Gavalrà, que fue director general d'Ocupació hasta la Semana Santa de 1999 y socio de Fidel Pallerols en una empresa), tienen responsabilidades en este asunto y si UDC ha recibido dinero destinado a la formación de parados y a la inserción laboral.

3. Treball. Una trama de academias vinculadas a militantes y familiares de Unió Democràtica de Catalunya reciben subvenciones de fondos económicos que habrían de ir destinados a formación y, en cambio, han tenido otros usos más que dudosos.

4. Turisme. Un presunto delito de malversación de centenares de millones de fondos públicos que investiga el Juzgado número 2 de Barcelona y en el cual están implicados el ex-director del Consorci de Turisme de Catalunya, Joan Cogul, de UDC, su mujer y un grupo de empresarios también vinculados a UDC.

5. Olé. La Fundació Catalana de la Recerca (FCR) vendió el portal de Internet de la Generalitat, denominado "Olé", por 200.000 pesetas a Josep Vallès y sus socios y, más tarde, estos vendieron Olé a Telefónica por 3.000 millones de pesetas y lo rebautizaron con el nombre de Terra. A pesar de que este caso fue denunciado inicialmente por el diputado popular Daniel Sirera, la mayoría simple de CiU y PP impidió la constitución de una comisión de investigación.

6. Fecsa. El grupo parlamentario socialista pidió una comisión de investigación para aclarar el papel de Fecsa después de las nevadas que numerosos pueblos y ciudades sufrieron este invierno.

7. Europraxis. La consultora Europraxis, cofundada por Josep Pujol Ferrusola fue contratada por la principal mútua de Catalunya, l'Aliança, precisamente cuando el gobierno catalán estaba investigando su gestión y le había aplicado medidas cautelares. La Generalitat realizó los controles a l'Aliança en el periodo comprendido entre noviembre del 2000 y octubre del 2001 y, paralelamente Europraxis realizó informes de asesoramiento y de búsqueda de nuevas fuentes de financiación para superar la crisis que arrastra l'Aliança desde hace años, hasta el punto que la última factura que l'Aliança pagó a Europraxis es de octubre de 2001, mes en el que la Generalitat levanta las medidas cautelares a l'Aliança.

El PSC exigeix al Govern de CiU millores en la sanitat pública catalana

Carme Figueras i Pasqual Maragall

La millora de l'atenció sanitària pública que reben els catalans i catalanes és un dels grans temes de batalla del grup socialista al Parlament. Mitjançant la presentació de propostes alternatives i un control exhaustiu de la gestió del Departament, hem aconseguït avenços en matèria de llistes d'espera o en el diagnòstic ràpid de les malalties greus.

Gràcies a una moció presentada pel grup socialista, el Parlament de Catalunya controlarà les llistes d'espera

L'intens treball parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya en matèria de sanitat està donant fruits molt profitosos per a Catalunya; si més no, així hauria de ser si el Govern de la Generalitat fes cas de les recomanacions que li fa el Parlament de Catalunya. Al que sí està obligat és a complir tots els punts de la moció que per unanimitat de tots els grups parlamentaris -a proposta del PSC- es va aprovar en el ple del 18 d'abril, i que passa per millorar la gestió de la sanitat pública en matèria de llistes d'espera i que els procediments siguin més efectius i més transparents.

Ara, el Govern de CiU ha de complir el que el Parlament li reclama: constituir amb brevetat una Comissió de seguiment i control de les llistes d'espera; i posar en funcionament un Registre centralitzat a la vegada que es garanteixin els terminis màxims d'espera, en el cas de llistes d'espera per a les visites d'especialistes i per a proves complementàries.

El Govern de Convergència i Unió també està obligat a presentar un informe de la situació actual dels especialistes a la xarxa d'atenció primària. En aquest sentit, el PSC reclama que els metges especialistes tinguin una jornada mínima de 4 hores per visitar els pacients, una mesura que contribuiria sense dubte a reduir les llistes d'espera que, per als socialistes en cap cas hauria de superar els dos mesos.

Una altra mesura important que el PSC va introduir en el debat i que ara CiU haurà de complir és estendre progressivament a tot Catalunya els mecanismes de diagnòstic ràpid, en els casos de sospita de càncer en atenció primària, en el temps més breu possible. La ponent de la moció, Carme Figueras, es basà en dades objectives i clares per fer treballar el Govern de la Generalitat en aquesta direcció. Hi ha estudis que demostren

que el 60% de casos de càncer es detecten en els serveis d'urgències. S'han de crear circuits especials de diagnòstic ràpid per a què en 15 dies un malalt pugui visitar-se amb l'especialista. Ara mateix a Catalunya massa vegades passen 6 mesos des de la detecció dels primers símptomes fins que es tenen els resultats de les proves. La població de Catalunya, segons aquestes dades,

Cal descongestionar els hospitals

veu reduïda la seva possibilitat de curació en una malaltia en que el diagnòstic ràpid és vital, amb l'agreuïent de la saturació que pot acabar afectant els serveis d'urgències dels hospitals catalans per una dolenta gestió.

Per al PSC és prioritari que a Catalunya es redueixin les llistes d'espera per a operacions quirúrgiques, proves d'especialistes i proves complementàries; i que el ciutadà percebi una millora real en l'atenció sanitària pública. Ara per ara, tot i la propaganda feta per la Conselleria de Sanitat, la valoració que fan els ciutadans de les llistes d'espera no és gens positiva, així ho va fer constar Carme Figueras, diputada del grup socialista-cpc, al Conseller de Sanitat, Eduard Rius.

Segons dades del baròmetre de primavera del PSC, el 69% dels enquestats valoren l'acció del Govern en solucionar les llistes d'espera com a dolenta o no gaire

bona, mentre que només un 24% la considera bona o molt bona. El Govern de CiU fa trampa quan afirma que el darrer any les llistes d'espera s'han reduït a Catalunya, perquè només compta els pacients pendents d'operació i no els que esperen primeres visites d'especialista i proves complementàries.

A més, les llistes d'espera han empitjorat en histerectomies (extirpació de la matriu), artroscòpies, hèrnies, varius, septoplasties, o amigdalectomies. I les llistes d'espera per a operacions de pròtesi de genoll i de pròtesi de maluc segueixen éssent de molts mesos i fins i tot de molts anys, afirma

Carme Figueras.

Hi ha un altra dada que distingeix Catalunya de la resta de comunitats autònomes i són les grans diferències que hi ha entre un cen-

La sanitat pública catalana hauria de garantir que a tot el territori l'atenció fos més o menys la mateixa

tre de salut i un hospital i un altre, amb l'agreuïent, que són els ciutadans i ciutadanes de l'àrea metropolitana de Barcelona els que pateixen llistes d'espera més llargues si es comparen amb la resta de ciutadans de Catalunya. Hi ha un principi bàsic constitu-

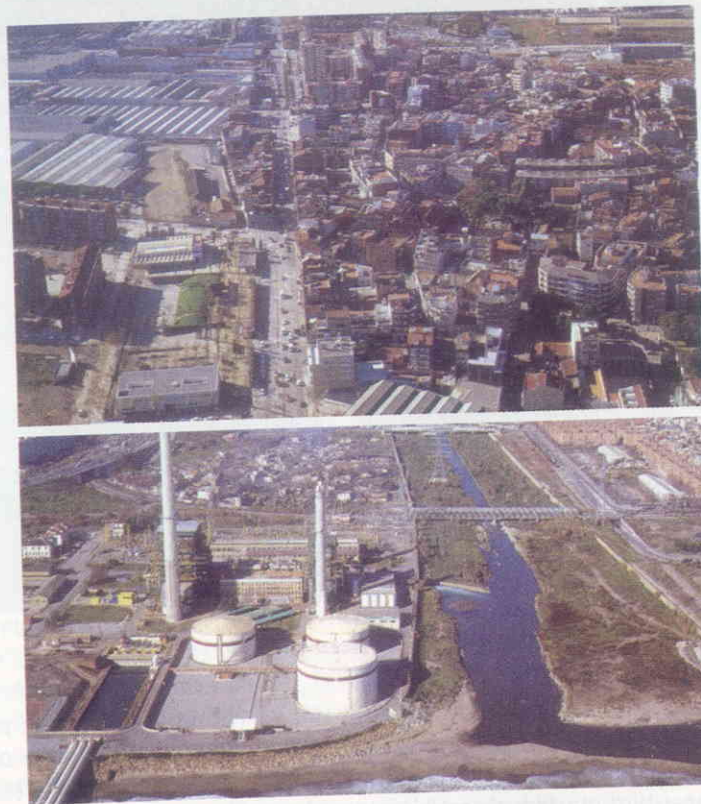
tucional que és el dret a l'equitat en l'accés als serveis que tenen tots els ciutadans amb independència d'on tinguin la seva residència. Aquest dret, el Govern de CiU no el compleix. La sanitat pública hauria de garantir que a tot el territori l'atenció fos més o menys la mateixa.

I Carme Figueras continua buscant en el seu anàlisi les causes d'aquesta situació. Sense dubte són la deixadesa d'un govern que ja passa de tot; i una manca de gestió dels recursos i de planificació i d'anticipació davant de les necessitats actuals que té la població catalana.

Rocio Garcia

La Regió Metropolitana de Barcelona, un territori amb futur

En els darrers mesos ha tornat a agafar protagonisme el debat sobre el fet metropolità a partir d'un seguit de propostes promogudes des de diversos àmbits i organismes socialistes. Propostes que incideixen sobre una realitat, la metropolitana, que malgrat els desitjos i els interessos inconfessables de CiU, és cada cop més important i rellevant pel futur de Catalunya.

Dues visions de l'àrea metropolitana de Barcelona

Perquè es vulgui o no, la realitat és tossuda, i avui per avui els municipis metropolitans de Barcelona apleguen més del 70% de la població de Catalunya, i generen més de dos terços del PIB català. Malgrat això, aquests municipis han estat sistemàticament i tendenciosament oblidats i maltractats pel govern de Jordi Pujol.

I és que no hi ha fronteres ni físiques ni humanes a l'entorn de Barcelona, cosa que qualsevol persona pot comprovar diàriament. El treball, l'habitatge, el comerç, l'oci ens aporten exemples quotidians de les relacions i interconnexions que s'estableixen entre els municipis metropolitans i les persones que hi viuen. Una realitat que s'amplia i s'expandeix dia rera dia i que, per tant, necessita d'eines de gestió i de govern que siguin útils i eficaces

La realitat metropolitana s'amplia i s'expandeix i, per tant, necessita d'eines de gestió i de govern que siguin útils i eficaces

molts més els residents dels municipis i les comarques centrals de Catalunya que treballen a Barcelona, que no a la inversa, i també que cadascuna de les comarques centrals mantingui més relació amb l'àrea metropolitana que no amb les altres comarques.

El transport públic retrocedeix

Pel que fa al transport públic metropolità, malgrat que incrementa el nombre d'usuaris, retrocedeix en termes absoluts. Així, entre 1995 i 2000 baixa del 23.5% al 20.6%, i en canvi el transport privat s'incrementa de forma molt nota-

entramat urbà i territorial interdependent i interrelacionat, que s'estén en paral·lel a la millora de les infraestructures, als canvis en l'activitat econòmica i social, i especialment, a l'augment progressiu de la mobilitat. Només cal tenir en compte que entre els anys 1995 i el 2000 s'ha produït entre els municipis metropolitans un intens increment de la mobilitat diària, tant pel que fa al món laboral, com al comercial, el cultural i el d'oci, segons les conclusions de l'Enquesta de la Regió de Barcelona, 2000, condicions de vida i hàbitats de la població. L'estudi, encarregat i finançat per la Diputació de Barcelona i la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona,

explicita que la tendència a treballar en un municipi diferent a on es viu a la Regió Metropolitana de Barcelona s'ha incrementat en els darrers anys, de tal manera que si l'any 1990, el 64% de la població treballava en el municipi on residia, a l'any 2000 només ho feia el 52%. En altres paraules, actualment, la meitat de la població metropolitana treballa en un municipi diferent del que viu. Cosa que també passa en els municipis de l'anomenada segona corona metropolitana (Terrassa, Sabadell, Mataró, Granollers...) ja que el 7'5% dels residents en aquests municipis treballen també a l'àrea metropolitana. I és significatiu que són

Múltiples iniciatives al debat metropolità

El debat metropolità comença a donar els seus fruits. Així, en les darreres setmanes estan apareixent diverses iniciatives al seu entorn, entre les quals cal destacar el Pla Estratègic Metropolità, el Fòrum Metropolità de Regidors de Cultura, i les I Jornades: les Ciutats Emergents de la Regió Metropolitana.

El Pla Estratègic Metropolità, liderat per l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, és una radiografia dels 35 municipis que formen l'Àrea Metropolitana, per veure quins són els seus problemes i trobar solucions de consens que permetin crear estructures tècniques y polítiques per governar la "Barcelona Metropolitana".

Per la seva banda, el Fòrum Metropolità aplega els regidors de cultura de Cornellà, L'Hospitalet, El Prat, Sabadell, Santa Coloma de Gramenet i Terrassa, juntament amb Barcelona i la Diputació de Barcelona, i pretén posar en comú les respectives polítiques culturals, rendibilitzar els recursos de què es disposen, i millorar l'oferta i els serveis culturals municipals. El Fòrum tira endavant, entre d'altres iniciatives, un Programa Metropolità de Cultura, i una Plataforma de Diàleg i Concertació, amb els diversos agents socials de la cultura a cadascun dels municipis.

Quant a les jornades sobre les ciutats emergents, iniciativa promoguda pels ajuntaments de Castelldefels i Mollet del Vallès i que es va celebrar a finals de maig, té com a objectiu reflexionar sobre les qüestions que afecten les ciutats mitjanes de l'entorn metropolità, amb profundes transformacions associades al seu desenvolupament urbanístic i al seu creixement poblacional. De les Jornades en va sortir un marc permanent de debat entre els representants polítics i els tècnics d'aquestes ciutats emergents.

Fòrum metropolità de cultura

ble, del 48% al 54%. De la mateixa manera, l'increment en el percentatge de desplaçaments que es fan en transport privat es produeix de forma general en totes les parts del territori, fins i tot al municipi de Barcelona. Un increment del transport privat que es deu, principalment, a l'augment de les distàncies i la diversificació de trajectes i a un model d'ocupació urbana extensiva del territori, així com a un cert canvi cultural. En altres qüestions es detecta un reforçament de la tendència a la desconcentració residencial, donant-se el cas que la ciutat de Barcelona i els municipis del seu entorn perden habitants a favor de les poblacions de la segona corona metropolitana.

S'iguala la renda familiar entre els municipis metropolitans

Les diferències de renda familiar disponible entre els municipis metropolitans (primera i segona corona) s'escurcen, la qual cosa significa que es produeix una igualació de la renda familiar. De la mateixa manera, municipis com Terrassa, Sabadell, Mataró, Granollers, Vilanova, Martorell, Mollet del Vallès..., incrementen el seu potencial d'atracció, guanyant població, i tendint a igualar el nivell de vida i de renda dels seus habitants. Ciutats que, per sort, conserven un elevat sentiment de comunitat.

Jordi Navarro

L'Àrea, la Regió i les corones metropolitanes

Sovint, la terminologia que usen els experts per parlar del fet metropolità pot ser inintel·ligible per aquelles persones alienes al debat i la reflexió territorial. Així, quan parlem de l'Àrea Metropolitana estem parlant d'un espai territorial format per un màxim de 35 municipis que integren l'actual Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i les dues entitats metropolitanes. D'altra banda, quan ens referim a la Regió Metropolitana de Barcelona ens estem referint a un àmbit territorial molt més ampli, el 10% de la superfície total de Catalunya, que engloba set comarques -Barcelonès, Baix Llobregat, Maresme, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Alt Penedès i Garraf- i on viuen uns 4,3 milions de persones.

També, en el debat metropolità ens trobem amb els termes de primera i segona corona metropolitana, que situen els municipis en un mapa imaginari segons la seva proximitat amb la ciutat de Barcelona. Així, les poblacions de la primera corona metropolitana són aquelles que es troben més a prop de Barcelona i que, en definitiva, integren la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana -l'Hospitalet, Badalona, Cornellà, Santa Coloma, Gavà, Castelldefels, ...- mentre que la segona corona està formada per poblacions grans, mitjanes i petites que esdevenen, en alguns casos, pols d'atracció. Són ciutats com Mataró, Terrassa, Sabadell, Granollers, Vilafranca, Mollet, entre d'altres.

Josep Fèlix Ballesteros, l'aposta dels socialistes per conquerir l'alcaldia de Tarragona

Comissió executiva

Josep Fèlix Ballesteros

La ciutat de Tarragona deixarà l'any 2003 de ser l'única gran ciutat de Catalunya en mans d'un govern convergent. L'aposta del PSC per un nou candidat, la definició d'un programa molt ben treballat territorialment i sectorialment, i l'esgotament del projecte de CiU, cada vegada més evident, fan presagiar un nou horitzó de govern municipal progressista a l'antiga Tarraco.

L'actual alcalde convergent, Josep Miquel Nadal, ha vist com ha anat minvant el seu crèdit electoral elecció rera elecció. Va arribar a l'alcaldia l'any 1989 mitjançant una moció de censura amb el suport del CDS, i dels 14 regidors que va treure a les municipals del 1991, va passar als 13 del 1995 i als 11 del 1999. En aquests comicis el PSC va ser l'única força que va pujar en vots significativament, passant de 7 a 8 regidors, i Nadal va ser l'únic alcalde d'una ciutat catalana gran que va perdre vots, passant de 25.000 a 18.000 sufragis. La "guinda" d'aquest dolent resultat pels convergents va arribar amb les autonòmiques: el PSC les va guanyar a la ciutat de Tarragona per primera vegada a la història tot i ser el propi Nadal el cap de llista per la circumscripció de Tarragona.

En aquest context, i donada la renúncia de Xavier Sabaté a repetir com a candidat socialista, l'agrupació va demanar a la comissió execu-

tiva nacional avançar el procés d'elecció de candidat. Així, el passat 24 de maig Josep Fèlix Ballesteros va ser escollit com a cap de llista amb un suport amplíssim per part de l'agrupació. Segons Ballesteros, "cada vegada es fa més patent la necessitat de canvi, per la sensació de fi d'etapa i d'esgotament de projecte" que està caracteritzant l'actual govern CiU-PP. La prioritat dels socialistes tarragonins en els mesos que resten fins a les eleccions és donar a conèixer el nou candidat i continuar dibuixant propostes de ciutat que suposin més ambició per Tarragona. En aquest sentit l'elaboració d'un Pla General d'Urbanisme alternatiu al presentat i aprovat per part de l'equip de govern ha significat tot un esforç per escoltar i situar les prioritats de la ciutadania en el centre de l'agenda política del PSC. Aquesta dinàmica d'oposició amb alternativa, que també es manifesta en mesures com ara la presentació d'uns pressupostos municipals alternatius, combinada amb un treball de molta proximitat amb el ciutadà i molta presència al territori, comença a donar els seus fruits en forma de creixents corrents d'opinió favorables al candidat socialista.

D'altra banda, el potenciament de les noves tecnologies i la creació d'un Consell d'Agrupació (que reuneix cada dos mesos càrrecs orgànics i institucionals amb representants territorials i sectorials) com a òrgan de consulta i debat són dues de les principals fites que ha aconseguit l'agrupació de Tarragona en els darrers temps. Però la gran aposta orgànica de l'executiva ha estat la de potenciar les comissions sectorials, no només com a forma d'implicació de la militància en la tasca diària del partit, sinó, sobretot, com a font de propostes de cara a la tasca d'alternativa del grup municipal socialista. En aquest sentit cal destacar la tasca feta pels grups sectorials d'ensenyament, urbanisme i medi ambient, moviment associatiu, cultura, benestar social, igualtat, i economia.

LA COMISSIÓ EXECUTIVA

President: Josep Fèlix Ballesteros; **Primer Secretari:** Joan Sanahuja; **Secretària d'Organització:** M. Carme Crespo; **Secretària de Política Municipal:** M. José Elices; **Secretari de Política Municipal:** Mario Cortés; **Secretari d'Economia i Presidència:** Xavier Solé; **Secretari de Moviment Veïnal:** José Cosano; **Secretari de Formació:** Gustavo Cuadrado; **Secretària de Joventut:** Anna Díaz; **Secretari d'Agents Socials i Solidaritat:** Eduard García; **Secretària de Política d'Igualtat:** Panchy Picallos; **Secretària d'Ensenyament i Medi Ambient:** Roser Recasens; **Secretària de Noves Tecnologies:** Eva Roman; **Secretari de Comunicació i Imatge:** Josep M. Bone; **Secretari de Benestar Social:** Antonio Muñoz; **Secretària de Finances:** Blanca Santos

LES DADES

L'agrupació té uns 575 afiliats i afiliades i uns 500 simpatitzants, aproximadament, sobre una població d'uns 115.000 habitants a la ciutat de Tarragona. Local obert de dilluns a divendres de les 9 a les 14 hores i de les 17 a les 21 hores (és també la seu de la federació XVII). Ramón y Cajal, 57
Telèfon 976 23 64 16 Fax 976 23 64 53
E-mail:pscagsoc@tinet.org

Conferència sobre la crisi econòmica argentina

Dentro del ciclo de charlas-coloquio que bajo el título genérico de "Encuentros con la cooperación" organiza periódicamente la Secretaria de Cooperación del PSC, tuvo lugar el martes 27 de mayo una sobre la crisis económica que sufre Argentina. El ponente, el ex-ministro socialista de Economía y Hacienda Carlos Solchaga, hizo un análisis muy clarificador de las causas que han llevado al país sudamericano a tan dramática situación, así como apuntó las posibles vías de solución para encauzar una economía tan maltrecha.

Políticas socialistas de apoyo a las familias

El miércoles 15 de mayo fue el Día Internacional de la Familia y con ocasión de esta celebración el PSC organizó una charla-coloquio en el Colegio de Periodistas de Catalunya para explicar las propuestas políticas de los socialistas en esta materia, uno de los ejes centrales de nuestra oferta programática en las futuras elecciones. Intervinieron José Vicente Muñoz, delegado nacional de la sectorial de Servicios Sociales, Carme Chacón, diputada y Secretaria de Educación y Cultura del PSOE, Consuelo Rumi, diputada y Secretaria de Política Social del PSOE, Marina Geli, diputada autonómica y Consellera de Benestar Social del Govern Alternatiu, y Maite Arqué, Secretaria de Servicios Sociales del PSC.

El PSC dona suport a la ILP per crear places d'escola-bressol

Joaquim Nadal

Manifestació a favor de l'ensenyament públic

La diputada i consellera adjunta d'Educació, Assumpta Baig, va manifestar el suport del PSC a la Iniciativa Legislativa Popular a favor de l'ensenyament públic de 0 a 3 anys. Després que el portaveu del grup, Joaquim Nadal, i la diputada van rebre els representants d'aquesta plataforma popular, Baig va declarar que la seva reivindicació encaixa plenament amb el projecte de Govern Alternatiu "Política en matèria d'educació de 0 a 3. Escoles Bressol".

La proposta del Govern Alternatiu és que el Govern de la Generalitat creï 30.000 places públiques per a nens i nenes de 0 a 3 anys, constituint una xarxa pública d'escoles bressol que passaran, amb posterioritat, a ser gestionades des dels ajuntaments. Segons Assumpta Baig, aquest no ha estat el model adoptat pel departament d'Ensenyament, el qual està pro-

vocant "un creixent retard en la creació de places per a infants de 0 a 3 anys, ja que Ensenyament espera que siguin els ajuntaments els que prenguin la iniciativa". Per a la diputada del PSC-CpC, malgrat l'acord de la Generalitat amb les entitats municipalistes, el departament d'Ensenyament dona un suport mínim als ajuntaments a l'hora de crear places d'escola bressol, entre un 15 i un 20% del cost de posada en marxa, i encara és més escassa la dotació per a la gestió i el manteniment. Això demostra, segons Baig, "que les entitats van signar l'acord per l'ofec econòmic que pateixen i per la voluntat de respondre a les demandes ciutadanes". El primer compromís de CiU pel que fa a les escoles bressol va ser explicitat al Ple del Parlament el febrer de 1999 i, fins ara, escassament s'ha cobert una desena part de les que s'haurien d'haver creat.

27 y 28 de junio, Escuela de Formación Xavier Soto

Pasqual Maragall y Álvaro Cuesta

El jueves 27 y el viernes 28 de junio tendrá lugar en Cornellà de Llobregat la séptima edición de la Escuela de Formación del PSC "Xavier Soto". El patio de la Masia Can Risueño (sede de la federación del Baix Llobregat) vuelve a acoger esta tradicional cita estival con la actualidad política, que, en esta ocasión, se centrará en los mensajes y las estrategias que los socialistas lanzaremos para ganar las dos próximas citas electorales: las municipales y las autonómicas. Al cierre de esta edición estaba confirmada la presencia en la Escuela, de Álvaro Cuesta, Secretario de Política Local del PSC.

Convenció Europea, el futur de la Unió en joc

En el marc dels treballs de preparació de la Conferència Intergovernamental del 2004, que haurà de decidir els canvis a fer en el sí de la Unió Europea, el Consell Europeu de Niça va acordar obrir el debat sobre el futur de la Unió de manera molt més àmplia i profunda del que fins aleshores era tradicional.

Seguint aquest mandat, el Consell va decidir organitzar una Convenció oberta sobre els grans reptes de la Unió, en forma d'un ampli procés de reflexió sobre un seguit de qüestions i amb una participació representativa "de totes les parts implicades". La Declaració de Laeken, el desembre de 2001, en va precisar les formes, les pistes a explorar i el calendari: de març de 2002 a març de 2003, per presentar els resultats a la Cimera de Berlín de 2004.

Paral·lelament, per ampliar el debat, la Declaració de Laeken va preveure també l'organització d'un Fòrum per ampliar el debat i obrir-lo a la societat civil (sindicats, organitzacions empresarials, partits polítics, ONG's, fundacions, entitats, universitats,...). De fet, les qüestions es poden resumir en aquestes: què ha de fer la Unió i com?; amb quina arquitectura institucional?; quin paper per Europa en un entorn mundialitzat?; i quin Tractat o Constitució es necessita per fer tot això de la manera més clara i ordenada possible?

A Catalunya, i a proposta del Parlament de Catalunya, el 18 de març passat es va constituir la Convenció catalana. Així mateix, i a iniciativa de Raimon Obiols, Antoni Gutiérrez Díaz i Josep Antoni Duran i Lleida, van llençar el Fòrum Cívic per una Constitució Europea. Aquest fòrum, amb participació d'ajunta-

Debat sobre Europa a la Fundació Campalans

ments, entitats, universitats, empresaris, ONG's, mitjans de comunicació..., té com a objectiu impulsar el debat sobre el futur d'Europa des de la societat civil. Des de la Secretaria de Política Europea i Internacional del PSC i la Comissió Sectorial Europa XXI, vàrem decidir contribuir a aquestes reflexions organitzant

activitats de seguiment que permetin als afiliats i simpatitzants de comprendre millor els termes del debat, de fer-hi contribucions i de seguir-ne els resultats. En una primera etapa, d'ara fins a finals d'any, organitzarem un seguit de trobades per tal de compartir el debat i fer un seguiment de la Convenció europea.

En aquest context, el passat 27 de maig, els companys Josep Borrell, President de la Comissió Mixta Congrés-Senat per a la Unió Europea i membre de la Convenció Europea, i Raimon Obiols, diputat al Parlament Europeu, van compartir una taula rodona per tal d'apor-

tar els seus punts de vista sobre el futur de la Unió Europea. Raimon Obiols va enmarcar la renovació europea en la necessitat, també, de renovar la visió socialista dels problemes socials i econòmics mundials. Davant d'aquestes "crisi" no necessàriament negatives, va reivindicar no tant els valors genèrics com els principals trets de la identitat socialista: igualtat, comunitat (civisme, cooperació, participació) i suficiència (riquesa, abundància, la societat rica i plena per a tots). Més que mai, va dir, el dilema és socialisme o barbàrie. La història de la construcció europea és una història d'èxits, va remarcar, però ara estem veient un cert replegament dels individus, de les col·lectivitats, dels Estats sobre sí mateixos, un creixement del abstencionisme, una fugida cap als extrems. Cal fer atenció als

populismes fàcils, abandonar les excessives prudències i tenir el coratge de renovar el pensament socialista. I no hi valen les "terceres vies", va dir. No hem d'estar contra la globalització, però sí contra un sistema imperial (el nord-americà) que ataca per defensar-se. Contra el terrorisme, sí, però sobretot contra les seves causes, si volem evitar un segle XXI caòtic i bàrbar.

Des d'aquesta perspectiva, la construcció europea hauria de recuperar el mètode funcionalista (primer debat sobre objectius i funcions, després arquitectura institucional), i, sobretot, recuperar el mètode comunitari davant les orientacions intergovernamentals que s'estan consolidant. Un bon equilibri entre Consell Europeu, Comissió Europea i Parlament Europeu, més que la consolidació prepotent dels governs que es prefigura a l'horitzó. Una Europa més política, amb una capacitat d'iniciativa forta, que no es perdi en la dispersió de la gestió de les polítiques concretes.

Obiols va reivindicar el paper dels representants elegits democràticament pel poble, davant l'increment del poder dels lobbies europeus en els processos de presa de decisions comunitaris. Cal, doncs, aprofundir en mètodes més transparents. No obstant i això, va reconèixer el valor dels moviments socials emergents, que representen una nova aspiració, una altra Europa, que cal animar i seguir participant en les seves activitats, per enfortir el debat a Catalunya sobre el futur europeu.

Josep Borrell va confirmar la diversitat de perspectives, la desarticulació entre organitzacions i governs europeus, la pugna entre el Consell i la Comissió per governar Europa, les dificultats de cooperació entre els Parlaments nacionals i el Parlament Europeu, la manca de projecte socialista o socialdemòcrata europeu, la diferència de cultures, de llengües i d'interessos entre els pobles europeus. Va explicar les dificultats d'aquest tipus de debats, amb més d'un centenar de participants, amb temps de paraula molt limitats, en els que es fa complicat identificar consensos o tendències. La constitució de grups de treball a partir de l'estiu potser facilitarà els progressos, tot i que cal clarificar primer què volem fer junts, els europeus, abans de discutir el com.

Borrell va constatar la importància progressiva dels temes de defensa i de seguretat, típics d'una societat que se sent rica i amenaçada. La solució no passa per tancar-nos: cal intentar resoldre els problemes d'origen. De fet, el debat es produeix quan es poden identificar, en el sí de la Unió, tres actituds bàsiques de fons: - la d'aquells que pensen que ja estem bé, que la Unió és com un gran portaavions en que les empreses han trobat la dimensió necessària per ser competitives, i que propugnen de continuar la desregulació dels mercats i el no intervencionisme de l'Estat;

- la dels que volen preservar els interessos nacionals i desconfien d'una Europa

Reunió del PSE a Barcelona

Cal, doncs, participar a la Convenció catalana i al Fòrum Cívic, imaginant propostes pragmàtiques i fent-les arribar a la Convenció europea

més integrada; - la dels que voldrien una Europa forta per jugar un paper significatiu al món per ser un global player reconegut, i poder portar a escala mundial el model social europeu, un model de benestar sostingut, sostenible i equitatiu, contribuint a

la pau i al progrés mundial. No és clar que hi hagi un consens majoritari respecte de l'una o l'altra opció, i la sortida no serà fàcil. Però aquest és el debat de fons, i no caldria limitar-lo a les qüestions d'arquitectura o de procediment decisonal. Les qüestions són, doncs, importants i el consens difícil.

Des de Catalunya, tot i treballar per trobar propostes al conjunt de temes, és evident que algunes qüestions (articulació de les regions en l'arquitectura institucional comunitària i participació en el procés de presa de decisions, per exemple), hauríem d'aprofitar el debat per repensar què volem fer a Europa, què n'esperem, què vol dir concretament ser europeus.

Cal, doncs, participar a la Convenció catalana i al Fòrum Cívic, imaginant propostes pragmàtiques i fent-les arribar a la Convenció europea. Després, en una Unió Europea ampliada i progressivament complexa, com podrem participar activament en la preparació, decisió i execució de les diferents polítiques? Tenim, a Catalunya, les estructures de prospectiva, d'anticipació i de seguiment dels treballs comunitaris que ens permetin elaborar propostes útils en temps útil? Molts organismes, administracions, institucions catalanes es beneficien dels programes comunitaris, però tenim prou imaginació i capacitat de proposició per orientar aquests programes, per fer-los més eficaços i més respectuosos de l'interès de regions com la nostra i de la cohesió econòmica i social europea?

Pep Molsosa
Delegat Nacional de la Comissió Sectorial Europa XXI

Miquel Iceta: "Portem massa temps amb CiU i ha arribat l'hora del canvi progressista"

S'acosten dates electorals - municipals i autonòmiques en primer lloc - i tota la maquinària del Partit es troba a punt per afrontar els comicis amb la màxima garantia d'èxit. En aquesta entrevista, Miquel Iceta, responsable de les campanyes electorals i portaveu del PSC, ens aporta suficients claus i arguments com per a deixar en un no res tot l'aparell mediàtic que els nostres adversaris utilitzaran per tractar d'evitar una derrota cada vegada més segura.

Miquel Iceta, responsable de les campanyes electorals del PSC

"Són molts els catalans i les catalanes que volen viure en un país de primera, i nosaltres els oferim un projecte de primera i un President de primera"

Quins són els objectius electorals del partit per a l'any 2003?

Es tracta de celebrar amb solemnitat el 25è aniversari de la fundació del PSC, guanyant les eleccions municipals i fent Pasqual Maragall President de la Generalitat. Dues campanyes, un únic esforç.

Quin és el missatge electoral?

Potser és aviat per considerar-lo completament acabat. Però és un missatge que parteix d'un diagnòstic: Catalunya té enormes possibilitats però el govern de CiU és incapaç d'estimular-les i aprofitar-les per assolir l'objectiu d'una Catalunya més lliure i més segura, més pròspera i més justa. El govern de CiU no està a l'alçada del que Catalunya necessita, per la seva incompetència, per la seva desídia davant dels problemes de la gent, per la seva dependència del PP. Porten massa temps al govern i ha arribat l'hora del canvi progressista.

Però CiU afirma que Artur Mas és el canvi...

Quina barra! Artur Mas ha estat sempre al govern de CiU. De la seva brevíssima estada a l'empresa sols recordem la fallida de Tipel. Del seu pas per l'Ajuntament sols recordem el bloqueig a la Carta Municipal de Barcelona. Del seu pas per la

Conselleria d'Economia sols recordem l'enorme deute i dèficit acumulats i el fracàs del finançament autonòmic. De la seva presència a la Conselleria de Presidència destaquen la seva presència a una discoteca el dia de la gran nevada i l'entestament a defugir la seva responsabilitat en temes d'immigració que té encomanats. Artur Mas parla de tres mandats més de govern de CiU: 35 anys del mateix! Aquesta és la seva oferta política. Novetat, cap ni una. Ni tan sols "más de lo mismo" ja que en aquest cas "Mas es menos". No li coneixem encara una sola idea pròpia.

Parles d'incompetència del govern, no exageres?

Em quedo curt! Ja parlaven de fer guarderies l'any 1981 i encara les esperem. O voleu parlar de pesta porcina. O de subministrament elèctric. O de presons. O d'habitatge. O de cultura. O dels concerts amb escoles privades elitistes. O de manca de suport als Ajuntaments. O de prevenció d'incendis i de riudes. O de política de l'aigua. O de peatges. O de retards en infraestructures. O de llistes d'espera. O de transport sanitari. O de formació ocupacional...

Formació ocupacional porta també a parlar d'irregularitats, d'abusos...

I també de corrupció. Casos Treball i Turisme. O desgavells com el de la Fundació Catalana per a la Recerca. I el cas "Olé". I Lear, amb fills del President als dos cantons de la taula, un assessorant l'empresa i l'altre representant la Generalitat. Per què les consultories de les que són socis fills del President tenen tant volum de negoci? Per què Indra es va interessar per Europraxis? Perquè sabien que era una magnífica inversió. I després de comprar-la, efectivament, van augmentar el seu volum de negoci a Catalunya. Han convertit el país en una finca, fent-hi d'amos i també de masovers. Això ha d'acabar!

Així la campanya serà "calenta"...

Els regiraran cel i terra, per seguir remenant les cireres. Això és el que pot calentar la campanya. Nosaltres no farem ni de la crítica ni de la denúncia l'eix central del nostre discurs. Estem més interessats en engrescar els ciutadans a partir d'un ambició projecte de país. Parlant d'un govern capaç de desvetllar energies, de sumar esforços, deslligat de qualsevol compromís amb la dreta espanyola. Parlant d'un govern que representi els que viuen de la seva feina, la gent que de veritat aixeca el país, treballadors, emprenedors, gent amb idees, gent gran amb experiència i gent jove amb il·lusió.

Però hi ha qui diu que el canvi que proposem és vaporós...

L'actual Govern de CiU, amb el suport del PP, és incapaç de liderar la nova etapa que necessita el país; porten massa temps al govern i ja no donen la talla. Per això ens proposem, primer de tot, retornar la confiança a tots els catalans i catalanes. Tenir un govern honest i eficaç. I arribar a uns grans acords sobre els problemes que avui més ens neguitegen: la immigració, la seguretat i l'educació. Amb el treball conjunt de la Generalitat i dels Ajuntaments de Catalunya. Impulsant la creació de llocs de treball i una ambiciosa política social de suport a les famílies. Prenent cura del paisatge i el medi ambient.

El nostre projecte és el més concret dels que es presenten. I el projecte que cal a la Catalunya del segle XXI. Un projecte basat en quatre eixos: un progrés econòmic basat en una educació de qualitat i amb més i millor ocupació; una societat cohesionada i segura, amb més oportunitats per a tothom; un govern proper i eficaç, capaç de resoldre els problemes de la gent; i la defensa dels interessos i les ambicions legítimes dels catalans i catalanes a Espanya i a Europa.

Són molts els catalans i les catalanes que volen viure en un país de primera, i nosaltres els oferim un projecte de primera i un President de primera.

Maragall ofereix un pacte sobre la immigració

L'oferta del president del PSC se centra en 7 qüestions bàsiques: fixació de contingents, control de fronteres, convenis de retorn, integració, cohesió social, pedagogia i cooperació internacional

Primera, la fixació dels contingents d'immigrants que necessitem. En aquest sentit, és necessari establir amb la major claredat i rigor, a través del diàleg social, el nombre d'immigrants que la nostra economia necessita i articular les modalitats contractuals més adequades. Igualment, és necessari enfortir els recursos humans i materials de la inspecció de treball, per perseguir eficaçment les situacions de sobreexplotació.

Segona, és imprescindible avançar seriosament en el control rigorós de les fronteres, tant a nivell dels Estats com progressivament a nivell europeu, frenant la immigració il·legal.

Tercera, cal signar i complir els convenis de retorn dels immigrants il·legals als seus països de procedència, uns convenis lligats precisament a l'establiment de contingents de treballadors immigrants que puguin venir amb contractes ja signats.

Quarta, és necessari adoptar més i millors mesures per a la integració dels immigrants, reconeixent els seus drets i la seva dignitat com a persones, afirmant la nostra solidaritat

davant la seva precària situació social i promovent la seva inserció social, política, econòmica i cultural. El reconeixement dels drets de les persones i l'exigència correlativa dels deures cívics propis de la nostra societat han de primar sobre qualsevol dogmatisme religiós.

Cinquena i fonamental, cal un major èmfasi sobre les polítiques i mesures per construir la societat més cohesionada que volem i per absorbir adequadament l'impacte de la immigració. Necessitem barris segurs i escoles dignes. Necessitem també una millor inspecció de l'habitabilitat de les vivendes. I per fer-ho calen compromisos concrets per part del Govern.

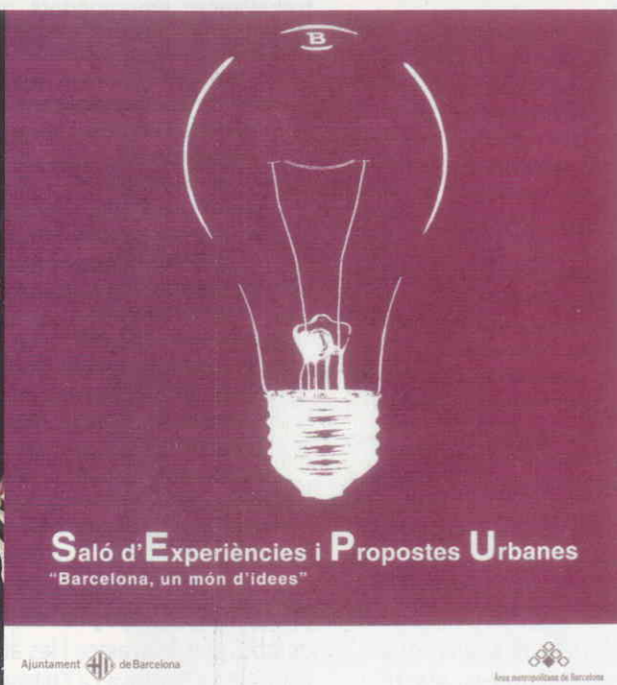
Sisena, fer pedagogia del civisme, la convivència, el respecte a la nostra identitat i a la diversitat que entre tots constituïm. Aquesta pedagogia ha de partir de la convicció que la immigració és un fenomen irreversible que modificarà les societats europees en un sentit de major pluralitat ètnica, cultural i religiosa.

Setena, optar per un model de cooperació internacional que afavoreixi el desenvolupament dels països del tercer món, i molt especialment dels de la ribera sud de la Mediterrània, que obri els nostres mercats a la seva producció i contribueixi a reduir la pressió migratòria.

Les idees més innovadores dels municipis metropolitans en el SEPU

Clos i Corbacho

Els antics magatzems de La Rambla de Barcelona acullen el Saló d'Experiències i Propostes Urbanes, una exposició oberta a la participació dels ciutadans. Maquetes, videos, panells i instal·lacions mostren als ciutadans la metròpoli del futur.

L'Ajuntament de Barcelona i els ajuntaments de l'Àrea Metropolitana han obert el Saló d'Experiències i Propostes Urbanes (SEPU), en el mateix edifici ocupat pels històrics magatzems de la Rambla. Es tracta d'un espai obert gratuïtament al públic on es mostra la realitat metropolitana d'avui i els grans projectes que han posat en marxa els municipis de l'àrea per millorar la qualitat urbana. L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, el de l'Hospitalet, Celestino Corbacho i l'alcaldesa de Badalona, Maite Arqué, van participar en l'acte d'obertura d'aquest saló, que obre al públic cada dia, de dilluns a diumenge. En una superfície total de 1.400 metres quadrats, distribuïts entre la planta baixa, la primera planta i la terrassa de l'edifici, i sota el nom genèric de, "Barcelona, un món d'idees", s'utilitzen les tecnologies multimèdia i altres suports per mostrar els projectes més innovadors de

Barcelona i l'àrea metropolitana i també algunes de les experiències que s'apliquen en d'altres ciutats del món. En el Saló d'Experiències i Propostes Urbanes s'explica el que s'està fent en l'àmbit metropolità, sota els criteris de la innovació, la qualitat, la participació i la sostenibilitat. Es parteix del concepte que les ciutats tenen reptes semblants i per això les experiències i propostes de Barcelona i l'àrea metropolitana es posen en relació amb les d'altres realitats urbanes. Al llarg de l'espai del Saló d'Experiències i Propostes Urbanes, el visitant pot aturar-se en alguns dels exemples de les idees que aplica Barcelona a través de les visions següents. El Saló ha estat dissenyat no únicament com un espai de visualització on el visitant sigui un espectador passiu del que s'ensenya. SEPU vol ser un espai de participació on els ciutadans i ciutadanes que ho desitgin poden deixar les seves pròpies idees o propostes sobre la ciutat i aquestes poden ser vistes, escoltades o llegides per tothom. Un set de televisió serveix de "tribuna" on els ciutadans poden deixar enregistrades les seves aportacions. Barcelona, un món d'idees pot proposar també als visitants diversos jocs com preguntes sobre la realitat metropolitana. Les respostes sempre es trobaran en algun punt del recinte, a través d'alguns dels elements del saló: ja siguin en suport virtual o real. Fins el dia 28 de juliol, el Saló d'Experiències i Propostes Urbanes, servirà també com a punt de trobada on poden tenir lloc diverses activitats ciutadanes. La terrassa superior ofereix un marc privilegiat per desenvolupar activitats musicals, col·loquis, o manifestacions artístiques en general.

Dídac Boza

Es tracta d'un espai obert gratuïtament al públic on es mostra la realitat metropolitana d'avui i els grans projectes

Lectura

Felip Lorda, socialista i humanista

Durendes, Laura
"Felip Lorda, socialista i humanista".
Barcelona, Fundació Rafael Campalans, 2001.

Endinsar-se en la biografia de Felip Lorda comporta resseguir la història del segle XX. Aquest treball, que està dins de la col·lecció Memòria de la Fundació Campalans, està dividit en tres parts que coincideixen amb les principals etapes de la seva vida. La primera, 1918-1947, engloba els anys d'infantesa i joventut. La segona, 1947-1977, és la de l'estada a l'estranger, és l'etapa de l'assentament professional i de la lluita política i sindical des de l'exterior. La tercera i última, 1977-1992, de nou a Catalunya, correspon al període de desenvolupament de l'activitat política amb el pas pel Congrés de Diputats, el Parlament de Catalunya i el Senat, en què continua una ingent obra intel·lectual i la implicació en el teixit social del país.

Este libro analiza críticamente el estado del bienestar en nuestro país mostrando que las intervenciones públicas que la ciudadanía considera importantes para su calidad de vida (sanidad, educación, políticas de apoyo a las familias) son muy insuficientes. El autor realiza también una crítica de los argumentos que aparecen en los medios de comunicación justificando la austeridad social del país, mostrando cómo otros países de la UE altamente integrados en la economía internacional tienen estados del bienestar más desarrollados que el nuestro. El autor, Vicenç Navarro, economista progresista de larga y fecunda trayectoria académica, es actualmente Catedrático de Ciencias Políticas en la Universidad Pompeu Fabra.

Navarro, Vicenç
"Bienestar insuficiente, democracia incompleta".
Madrid, Anagrama, 2002.

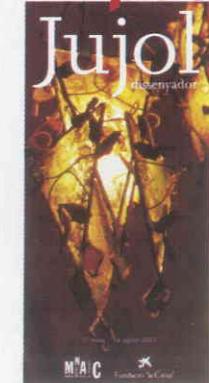
araMaragall.com, nou web de Pasqual Maragall

Pàgina inicial del nou web.

Amb motiu de l'inici de la gira per tot Catalunya del President del PSC, es va posar en marxa el nou web araMaragall.com, on s'hi pot consultar l'agenda i la biografia del candidat, així com els "17 compromisos per governar Catalunya al costat de la gent" i una selecció d'entrevistes, declaracions, articles i conferències. A través d'aquesta pàgina web els ciutadans poden deixar constància del seu testimoni i opinions, així com adreçar-se directament a Pasqual Maragall. Aitrament, es va editar el primer número del butlletí de la campanya araMaragall. Aquesta publicació va ser repartida en els actes de la gira que Pasqual Maragall va dur a terme durant tres caps de setmana de maig i juny consecutius arreu del país. ■

Exposició

"Jujol dissenyador"
Museu Nacional d'Art de Catalunya
17 maig-18 agost

Dintre del programa d'activitats de l'any Gaudí, s'inclou aquesta exposició d'un dels seus principals deixebles. Organitzada pel Museu Nacional d'Art de Catalunya en coproducció amb la Fundació La Caixa, aplega un centenar de peces procedents de diferents institucions públiques, del patrimoni eclesiàstic, de col·leccions particulars i, molt especialment, de l'arxiu i de la família Jujol.

Josep M. Jujol (Tarragona, 1879-Barcelona, 1949) va desenvolupar una obra singular i dotada d'una particular espurna de modernitat que, més enllà del seu temps, ha servit d'estímul i inspiració a notables creadors de l'art actual.

Pels drets de gais i lesbianes

El delegat general de la Comissió per a la Llibertat Sexual del PSC, Ricardo Castro, explicà en el Fòrum Europeu sobre el Dret al Matrimoni i a l'Adopció que tingué lloc a Barcelona els propers dies 24, 25 i 26 de maig, organitzat per la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona i per la Coordinadora Gai-Lesbiana, les iniciatives en curs dels Grups Parlamentaris del PSC sobre aquestes matèries i les línies de treball de la comissió sectorial que encapçala.

En paral·lel, l'advocat José María Ortiz Gómez presentà al Col·legi d'Advocats l'estudi d'abast mundial coordinat pel professor nord-americà Robert Wintermute sobre la situació de la població homosexual als àmbits civil i penal "Legal Recognition of Same-Sex Partnerships. A study of National, European and International Law", considerada l'obra base per a les reformes legislatives que estan impulsant molts països del món.

entrevista

¿Cuáles son las principales propuestas que UGT de Catalunya lanza a los trabajadores y trabajadoras y a la sociedad catalana tras su XI Congreso?

El principal objetivo es la estabilidad y la seguridad en el empleo. El modelo de competitividad basado en bajos salarios y en empresas poco seguras y saludables está agotado. El otro gran asunto que hemos abordado en el congreso es el de las familias, entendida ésta en un sentido amplio. Nosotros apostamos por un gran pacto de los derechos de las familias que afronte la cuestión desde un enfoque integral. Este acuerdo tendría que resolver cuestiones tales como la educación de los cero a los tres años, el problema de las personas dependientes, la legalización del trabajo familiar sumergido, la conciliación entre vida laboral y familiar y, también, las ayudas directas a las familias. La propuesta de política integral de familia que ha hecho José Luis Rodríguez Zapatero me parece ambiciosa.

La asociación entre precariedad y siniestralidad laboral se refuerza en vez de debilitarse, ¿qué más se puede hacer para atajar este grave problema?

El Govern de la Generalitat no está haciendo nada para acabar con los accidentes laborales, a pesar de que tiene todas las competencias en la materia. No hay más que cinismo por parte del Govern y planes que no se cumplen.

Estuviste presente en el acto de presentación de los compromisos de Pasqual Maragall y del PSC para la creación de empleo en Catalunya, ¿qué opinión tienes de este programa?

Muy positiva. La Generalitat tiene muchos instrumentos para la creación de empleo. La propuesta, además, recoge algunas de las reivindicaciones tradicionales de los sindicatos, como la semana laboral de 35 horas o la formación continua. Los planteamientos sobre la problemática de los autónomos me parecen de primera magnitud, sobre

J. M. Álvarez, secretario general de UGT de Catalunya: "UGT hubiera convocado antes una huelga general"

Josep Maria Álvarez renovó el pasado mes de abril en Tarragona su cargo de secretario general de UGT de Catalunya, en lo que, parece ser, su último mandato al frente del principal sindicato catalán. Líder perspicaz e intuitivo, apunta en esta entrevista los retos a corto-medio plazo de su sindicato: la estabilidad y seguridad en empleo como eje central de su política, una adecuada asunción por parte de la sociedad del fenómeno inmigratorio, y la necesidad de un pacto social por una política integral de familia.

todo en lo que hace referencia a los falsos autónomos o autónomos dependientes. Es necesario replantearse toda su situación. En relación al reciente acuerdo al que se ha llegado sobre el Servei Català d'Ocupació, sería bueno que el PSC explicitara en el Parlament su apoyo a dicho compromiso. Otro aspecto interesante es el de fijar objetivos de creación de empleo en base a la tasa de ocupación, ya que, al contrario de otras estadísticas manipuladas por el PP como la de la EPA o las del INEM, no es una cifra maleable. Por último, respecto al gran objetivo de crear más de 400.000 nuevos puestos de trabajo en Catalunya en un horizonte de ocho años, yo creo que es perfectamente posible, sobre todo si somos capaces de crear empleo en sectores emergentes como la atención a las personas o el medio ambiente.

¿No había habido motivos para convocar antes una huelga general al gobierno del PP?

Nosotros hubiéramos convocado antes una huelga general. Pero si antes había razones, la propuesta de reforma de la prestación por desempleo ha sido la gota que ha colmado el vaso. Nosotros no hemos querido nunca ocultar las

diferencias que ha habido con CC.OO. en este sentido, pero hemos preferido trabajar por el éxito de la convocatoria más que hacer un ejercicio de reproches. El gobierno del PP, sobre todo los dos últimos años, ha utilizado el diálogo social como instrumento de sus políticas de recorte social y de desregulación laboral. Ha optado por una contrarreforma gradualista, de la práctica eliminación de los contratos a tiempo parcial al abaratamiento del despido, de la aparición de nuevas fórmulas de contratación "basura" a la confrontación entre trabajadores activos y parados. Una vez más, Aznar juega a dividir a la sociedad española, como ya lo ha hecho enfrentando artificialmente a unas comunidades con otras o ligando inmigración con delincuencia. La idea que quiere vendernos de que no trabaja el que no quiere es falsa e injusta. Quiero romper una lanza, además, contra el falso tópico de los andaluces vagos y los catalanes insolidarios. Si algo ha aportado el PER -Plan de Empleo Rural- a Andalucía y Extremadura es estabilidad social, calidad de vida y dignidad a los trabajadores y trabajadoras.

César Romero